

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžr/20/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200477
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200477.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcov: 1. Ing. L. N., P. X. XXX, 2. Mgr. J. N., P. X. XXX, obaja právne zastúpení JUDr. Petrom Šramkom, advokátom so sídlom Moyzesova 12, Brezno, proti žalovanému: Okresný úrad Liptovský Mikuláš, katastrálny odbor, Kollárova 3, Liptovský Mikuláš, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Správy katastra Liptovský Mikuláš č. C 3/2013 zo dňa 3. apríla 2013, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/63/2013 - 57 zo dňa 10. decembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/63/2013 - 57 zo dňa 10. decembra 2013 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania rozhodnutia Správy katastra Liptovský Mikuláš C 3/2013 zo dňa 03.04.2013, ktorým bol zamietnutý návrh na potvrdenie nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) k pozemku v katastrálnom území P. X., pozemnoknižná parcela (PKN) č. 941 vedená v pozemnoknižnej (PKN) vložke č. 460, pretože neboli splnené podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

Krajský súd dospel k záveru, že nebola splnená podmienka dobromyseľnosti. Právnu argumentáciu žalobcov ohľadne toho, že si odvodzujú dobrú vieru od uzavretia kúpnej zmluvy z roku 1994 a najmä z roku 1996, nepovažoval za dôvodnú. Zo spisov správneho orgánu mal za preukázané, že ešte pred uzavretím v poradí prvej kúpnej zmluvy si pôvodný spoluvlastník pôvodnej PK parc. č. 941 nechal zaznamenať svoje vlastnícke právo k tejto parcele a už vtedy len vo výmere 20 011 m², ako to vyplývalo z identifikácie pripojenej k návrhu na záznam. Už v tom čase bol pôvodný vlastník zastúpený žalobcom v 1. rade, ktorému potom muselo byť zrejmé, že pôvodný vlastník Y. U. bol zaznamenaný ako vlastník len v tejto výmere a len v tejto mohol s nehnuteľnosťou ďalej disponovať. Časti parcely o

výmere 1877 m² a 670 m² neboli predmetom záznamu, predmetom záznamu bola združená parc. č. 941 o výmere 20 011 m². Následne pri uzatváraní kúpnych zmlúv v r. 1994 a 1996 bolo postupované tak, že tieto sa týkali len združenej parc. č. 941 o výmere 20 011 m². Hoci v jednotlivých zmluvách bolo uvedené, že sa prevádza v celosti pozemok v k. ú. P. X., uvedené nemohlo vzbudiť v žalobcoch ani zdanie, že tieto kúpne zmluvy sa týkajú pôvodnej PK parc. č. 941 o výmere 22 558 m², lebo jednoznačne sa týkali EKN parc. č. 941 o výmere 20 011 m² v celosti, o čom žalobca v 1. rade preukázateľne vedel. Kúpnyimi zmluvami došlo k prevodu novovytvorených EKN parciel, ktoré bolo vytvorené z EKN parc. č. 941 o výmere 20 011 m², ktorá zmena bola zapísaná pod Z 1141/94 pod položkou výkazu zmien 14/94. Žiadna iná časť pôvodnej pozemnoknižnej parc. č. 941 nebola predmetom zmlúv, žalobcovia nemohli nadobudnúť výmeru vyššiu ako bola zapísaná Y. U. v záznamovom konaní, v ktorom ho zastupoval žalobca v 1. rade. Pri normálnej opatrnosti muselo byť zrejmé, že nadobudol len združenú EKN parc. č. 941 o výmere 20 011 m², v tom čase evidovanú na LV XXX. Tvrdenie žalobcu v 1. rade, že sa domnieval že je vlastníkom celého pozemku parc. č. 941 bez špecifikácie PK alebo EKN, považoval krajský súd za zavádzajúce v tom, že je právny rozdiel medzi prevodom PK parc. č. 941 a EKN parc. č. 941, ktorá mala s PK parcelou rovnaké číslo, avšak jednalo sa o parcelu katastra nehnuteľností, ktorá mala inú výmeru.

Vo vzťahu k pôvodnému spoluvlastníkovi X. I., ktorý v r. 1996 odpredal žalobcovi v 1. rade časť parcely, krajský súd dospel k záveru, že aj táto kúpna zmluva sa týkala EKN parc. č. 941 s pôvodnou výmerou 20 011 m², teda nie celej PK parc. č. 941 o výmere 22 558 m². Správny orgán správne vyhodnotil tieto skutkové okolnosti, keď ustálil, že žalobcovia nepreukázali také okolnosti, z ktorých možno usudzovať ich dobromyseľnosť o tom, že im vlastnícke právo k terajšej EKN parc. č. 941 o výmere 1838 m² patrí.

Pokiaľ žalobcovia namietali, že sa správny orgán odchyľil od právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Sžr/121/2011 zo dňa 15.05.2012, krajský súd ju nepovažoval za dôvodnú. Najvyšší súd Slovenskej republiky dotknutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného z formálnych dôvodov, pre nezrozumiteľnosť výroku a nedostatočné odôvodnenie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p.; nebol vyslovený právny názor v tom zmysle, že nárok žalobcov by bol dôvodný.

Krajský súd ďalej dôvodil, že pokiaľ správa katastra v konaní ROEP nenavrhol zapísať ako vlastníka výkupu v časti pôvodnej PK parc. č. 941 podľa identifikácie z r. 1994, spracovateľ diela ROEP vychádzal z podkladov podľa § 7 ods. 1 Zákona. Skutočnosť, že eventuálne by neboli ako vlastníci zapísané konkrétne osoby, dávala týmto osobám možnosť domáhať sa preskúmania rozhodnutia o schválení diela ROEP. Uvedené však môžu s úspechom namietajú tretie osoby, nie však žalobcovia, pretože ich subjektívne práva by týmto rozhodnutím neboli dotknuté.

Krajský súd tiež uviedol, že zo skutkových okolností daného prípadu muselo byť žalobcovi v 1. rade ako kupujúcemu zrejmé, že kupuje parcely oddelené geometrickým plánom z EKN parcely v konkrétnej výmere podľa identifikácie, kde bola výmera riadne uvedená, nie pozemnoknižnú parcelu. Výmera pozemku je podľa § 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o KN“) záväzným údajom katastra nehnuteľností, pretože ide o geometrické určenie pozemku. O výmere nebolo medzi účastníkmi kúpnych zmlúv z r. 1994 a 1996 sporu, keďže obe vychádzali k tejto výmere. Výmera bola riadne vyznačená aj na LV č. XXX, ktorý bol už od roku 1994 v katastri vedený. Skutkový omyl vo výmere neprichádzal do úvahy aj z toho dôvodu, že žalobca v 1. rade po podaní návrhu na vydržanie zdedil podiel Y. U. práve v tom rozsahu, v ktorom žiadal priznať vlastnícke právo. Tento podiel žalobca v 1. rade zdedil na základe osvedčenia o dedičstve č. k. 21D/441/2011 zo dňa 28.11.2011, čím sám poprel tvrdený vlastnícky titul, lebo akceptoval vlastnícke právo pôvodného pozemnoknižného vlastníka.

Ako dôvodnú krajský súd vyhodnotil námietku, že správny orgán dôsledne nerozlíšil podmienky vydržania, keď v napadnutom rozhodnutí uviedol, že predmet žiadosti nie je spôsobilým predmetom vydržania z dôvodu nepredloženia dobrej viery. Táto námietka však nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia podľa § 250j ods. 3 O. s. p. Správny orgán použil pojem nespôsobilý predmet v nesprávnom význame, a to vo vzťahu k nesplneniu jednej z kumulatívnych podmienok pre vyhovieť návrhu na vydržanie - dobromyseľnosti. Právne posúdenie správneho orgánu však bolo vyjadrené jednoznačne, a preto nemožno uvažovať, že k zamietnutiu žiadosti žalobcov by došlo z dôvodu, že by

pozemok nebol spôsobilým predmetom vydržania.

O trovách konania rozhodol krajský súd v súlade s § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešným žalobcom ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a žalobcom prizná náhradu trov konania.

Uviedli, že správny orgán ako aj krajský súd sa odchýlili od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v rozsudku sp. zn. 1Sžr/121/2011 zo dňa 15.05.2012, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie žalovanej, pričom poukázali na s. 10 odôvodnenia dotknutého rozsudku. Z tohto odôvodnenia mali za to, že splnili podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, keď Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že rozhodnutie a právne závery žalovanej nevychádzali zo zisteného skutkového stavu. Žalovaný svoje skutkové zistenia dokazovaním nedoplnil a právne závery nezmenil, okrem listín predložených žalobcami; nevykonal žiadne dokazovanie, ktorými by odôvodnil svoje rozhodnutie. Žalovaný svoj právny názor nezmenil, hoci Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil predchádzajúci zamietajúci výrok ako nemajúci podklad v skutkových zisteniach a ani právnych záveroch. Nie je známe aké nové skutočnosti a zistenia žalovaný vykonal a kedy, keď porušil § 33 ods. 2 Správneho poriadku a nedal žalobcom možnosť, aby sa pred jeho vydaním mohli vyjadriť k podkladu a spôsobu jeho zistenia. Až z odôvodnenia rozhodnutia sa dozvedeli, že súčasťou spisu bolo okrem iných aj dedičské rozhodnutie sp. zn. 21D/441/2010 zo dňa 15.11.2010, dedičské rozhodnutie sp. zn. 6D/725/2012 zo dňa 06.11.2012 a závet. Nie je zrejmé, akým spôsobom sa uvedené listiny podieľali na zmene zisteného stavu veci od dotknutého rozsudku najvyššieho súdu. Dedičské rozhodnutia ako aj závet považovali žalobcovia za irrelevantné vychádzajúce z nezákonného stavu zapríčineného žalovaným tým, že zamietol návrh žalobcov a schválil ROEP pre k. ú. P. X., keďže jeho rozhodnutie bolo následne zrušené najvyšším súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezrušil predchádzajúce správne rozhodnutie z formálnych dôvodov ako to uviedol krajský súd v napadnutom rozsudku, nakoľko v odôvodnení uviedol, že „odôvodnenie rozsudku krajského súdu však nemá podklad v skutkových a právnych záveroch žalovanej“.

Vo vzťahu k dobromyseľnosti žalobcovia uviedli, že túto preukázali kúpnyimi zmluvami, pričom na základe kúpnej zmluvy z r. 1996 nadobudli v celosti pozemok parc. č. 941 v k. ú. P. X., keď predmetom bol celý pozemok KN č. 941, nie je jeho časť zapísaná v registri E. Odo dňa jej uzavretia žalobcovia užívali nepretržite a dobromyseľne celý pozemok č. 941 v k. ú. P. X.. K parc. č. 941 nebol založený žiadny iný list vlastníctva, od ktorého by bolo možné usudzovať nenadobudnutie celej parcely č. 941 v k. ú. P. X.. Nie je zrejmé, ako dospel krajský súd k záveru o záväznosti výmery parciel v mape určeného operátu „E“. Z kúpnej zmluvy je zrejmé, že predmetom prevodu bol v celosti pozemok zapísaný v katastri nehnuteľností pod KN parc. č. 941 ako trvalý trávnatý porast.

Pokiaľ krajský súd spochybnil dobrú vieru žalobcov záznamovým spisom žalovaného č. Z 1141/1994, uviedli, že splnomocnenie pre žalobcu v 1. rade bolo jasne vymedzené a jednalo sa predovšetkým o technickú pomoc pre stavebnú činnosť s ohľadom na jeho vzdelanie; žalobca v 1. rade je inžinier nie právnik. Vzhľadom na dobré vzťahy s Y. U. tento splnomocnil žalobcu v 1. rade aj na pomoc pri spracovaní vlastníckych vzťahov. V uvedenom čase nemal žalobca v 1. rade o dotknutých pozemkoch vedomosť, ako sa to snažili navodiť žalovaná a súd prvého stupňa. Pozemky kupovali žalobcovia po vykonaní záznamu Z 1141/1994, nie pre ním, ani počas neho. Až pri uzatváraní kúpnych zmlúv Y. U. ukázal žalobcom, kde presne má uvedená parcela ležať, pričom mala ísť aj popod štátnu cestu. Žalobca v 1. rade nebol prítomný pri identifikácii parciel uvedenej v Z 1141/1994, preto ohľadne výmery mu nemožno mu dať za tarchu, že formálne odniesol potrebné listiny miesto Y. U. z dôvodu jeho vyššieho veku na správu katastra sám. Identifikáciu parciel Z 1141/1994 spochybnil aj žalovaný, pokiaľ v konaní ROEP podľa identifikácie vykúpené výmery 1877 m² pre Štátnu hradskú a 670 m² pre Pol'ňonákup a.s. Liptovský Mikuláš za vykúpenú už nepovažovala. Uvedené listiny vôbec nepreukazujú nedobromyseľnosť žalobkyne v 2. rade, ktorá uvedené pozemky nadobudla ako manželka žalobcu podľa § 143 Občianskeho zákonníka, s ktorou skutočnosťou sa nevysporiadal žalovaný ani krajský súd. Oprávnená držba sa nemusí opierať o existujúci právny dôvod, postačí, aby tu bol domnelý právny dôvod. Skutkovým omylom môže byť uchopenie sa držby väčšej výmery parcely, než bola v skutočnosti odkúpená. Pokiaľ sa nadobúdateľ nehnuteľností chopí držby časti parcely, ktorú nekúpil,

môže byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom aj tejto časti. V tejto súvislosti poukázali žalobcovia na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR a Najvyššieho súdu SR.

Vo vzťahu k dedičskému rozhodnutiu sp. zn. 21D/441/2010 zo dňa 15.11.2010 žalobcovia uviedli, že nebyť nezákonného postupu žalovaného, nikdy by nebol vznikol LV č. XXXX pre k. ú. P. X., ktorým priznal vlastníctvo parc. č. 941 o výmere 1838 m² Y. U. v podiele 4/6 a X. I. v podiele 2/6. Pokiaľ žalovaný navodil takýto stav, žalobca v 1. rade sa rozhodol použiť závet spísaný Y. U. a jeho podiel „prededieť“. Žalobcovia sa vždy domáhali vydržania celej výmery parcely, nie len v podiele 4/6. Žalobca v 1. rade nikdy nepoprel ním tvrdený titul nadobudnutia vlastníckeho práva, a preto nikdy nepredložil uvedený závet žalovanej, nakoľko od neho nikdy neodvodzoval vydržací dôvod.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.03.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Predmetom preskúmania je zákonnosť rozhodnutia Správy katastra Liptovský Mikuláš C 3/2013 zo dňa 03.04.2013, ktorým bol zamietnutý návrh na potvrdenie nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 11 ods. 1 Zákona k pozemku v katastrálnom území P. X., pozemnoknižná parcela (PKN) č. 941 vedená v pozemnoknižnej (PKN) vložke č. 460, pretože neboli splnené podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 250ja ods. 4 O. s. p., súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa § 11 ods. 1 Zákona, správny orgán na návrh účastníka konania (ďalej len „navrhovateľ“) rozhodnutím potvrdí, že navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemku vydržaním, ak sú splnené podmienky ustanovené týmto zákonom. Účastníkom konania je aj dedič oprávneného držiteľa.

Podľa § 11 ods. 4 Zákona, návrh musí obsahovať skutočnosti o splnení podmienok vydržania ustanovených osobitným predpisom, pričom

- a) navrhovateľ si môže započítať aj čas pred účinnosťou osobitného predpisu,
- b) prekážkou vydržania podľa tohto zákona nie je, ak pozemok bol v užívaní poľnohospodárskej organizácie alebo lesnej organizácie podľa skorších predpisov alebo ak je pozemok v čase podania návrhu v nájme.

Podľa § 11 ods. 8 Zákona, správny orgán zamietne návrh na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1, ak

- a) nie sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa tohto zákona,
- b) si vlastnícke právo k pozemku uplatnila v tomto konaní aj iná osoba alebo ak vlastnícke právo k pozemku je predmetom konania podľa osobitného predpisu.

Podľa § 7 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností v znení neskorších predpisov, kataster

obsahuje tieto údaje:

- a) geometrické určenie a polohové určenie nehnuteľností a katastrálnych území,
- b) parcelné čísla, údaje o parcelách registra „C“ evidovaných na katastrálnej mape, údaje o parcelách registra „E“ evidovaných na mape určeného operátu, druhy a výmery pozemkov, súpisné čísla stavieb, údaje o príslušnosti pozemkov k zastavanému územiu obce, údaje o druhoch chránených nehnuteľností, o cenách poľnohospodárskych a lesných pozemkov a údaje o využívaní nehnuteľností, vybrané údaje na začlenenie pozemkov do poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo do lesného pôdneho fondu, údaje o bonitovaných pôdnoekologických jednotkách, vybrané údaje na tvorbu a ochranu životného prostredia a vybrané údaje pre iné informačné systémy o nehnuteľnostiach,
- c) údaje o právach k nehnuteľnostiam, údaje o vlastníkoch nehnuteľností (ďalej len „vlastník“) a o iných oprávnených z práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „oprávnená osoba“), ak ide o fyzickú osobu, meno, priezvisko, rodné priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a miesto trvalého pobytu, ak ide o právnickú osobu, názov, sídlo a identifikačné číslo, ako aj údaje o skutočnostiach súvisiacich s právami k nehnuteľnostiam,
- d) údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach alebo údaje o bodových poliach,
- e) sídelné a nesídelné geografické názvy.

Podľa § 70 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností v znení neskorších predpisov, údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej hospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach, ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako parcela registra „E“.

Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnuťnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Podľa § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka, do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa ako aj s jeho podrobným zdôvodnením, pričom pre zdôraznenie jeho správnosti len uvádza:

Pokiaľ žalobcovia namietali, že správny orgán ako aj súd prvého stupňa nerešpektovali právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku sp. zn. 1Sžr/121/2011 zo dňa 15.05.2012, túto námietku bolo potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú.

Žalobcovia z jednotlivej vety citovanej z odôvodnenia rozsudku usúdili, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil odôvodnenosť ich nároku vo veci samej. Avšak z odôvodnenia dotknutého rozsudku nemožno vyvodiť záver akého sa domáhajú žalobcovia. Je nepochybné, že skoršie rozhodnutie Správy katastra Liptovský Mikuláš bolo zrušené pre nezákonnosť. Dôvodom nezákonnosti však nebolo nesprávne právne posúdenie zo strany správneho orgánu, ktorý je v O. s. p. vyjadrený v § 250j ods. 2 písm. a/, ale rozhodnutie bolo zrušené v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p., a to pre jeho nepreskúmateľnosť. K prípadnej odôvodnenosti návrhu žalobcov sa Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadnym spôsobom nevyjadril, v tomto smere neboli zo strany najvyššieho súdu prednesené žiadne argumenty pre jeho podporu. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nesprávny vyhodnotil postup krajského súdu, ktorý v skoršom konaní, miesto aby zrušil rozhodnutie žalovanej pre nepreskúmateľnosť, túto vadu sám odstraňoval, hoci sama osebe predstavovala nezákonnosť správneho rozhodnutia.

Vo vzťahu k dobromyseľnosti tvrdenej žalobcami Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu pripojených spisov uvádza:

Kúpnu zmluvou zo dňa 06.12.1994 žalobcovia od Y. U. nadobudli podiel 4/6 z parciel č. 928/4 (výmera 1709 m²) a č. 942/5 (výmera 3708 m²), ktoré boli vytvorené z parc. č. 941 zapísanej na LV č. XXX, kat. úz. P. X. o výmere 20 011 m².

Kúpnu zmluvou zo dňa 19.03.1996 žalobcovia nadobudli spoluvlastnícke podiely, a to 4/6 od Y. U. a 2/6 od X. I., teda v celosti 6/6 pozemok v kat. úz. P. X., zapísaný na LV č. XXX pod KN parc. č. 941 o celkovej výmere 14 594 m².

Z uvedeného je nepochybné, že predmetom prevodu nebol pozemok, resp. jeho časť, ktorá bola pôvodne súčasťou pozemnoknižnej parc. č. 941 vedenej v pozemnoknižnej vložke č. 460, ktorá je v súčasnosti vedená ako EKN parc. č. 941 na LV č. XXXX o výmere 1838 m², a ani obsah kúpnych zmlúv, najmä zmluvy zo dňa 19.03.1996 nemohol takéto presvedčenie v žalobcoch vzbudiť. Z obsahu dotknutých zmlúv je nepochybné, aké pozemky v akej výmere boli predmetom prevodu. Použité slovné spojenie „v celosti“ sa vzťahovalo na tú skutočnosť, že predmetom prevodu boli dva spoluvlastnícke podiely (4/6 a 2/6), ktorých súčtom je 6/6, teda pozemok v celosti. Nemohli sa z tejto formulácie žalobcovia domnievať, že predmetom prevodu je pozemok v inej výmere ako je uvedená v zmluve, navyše podľa stavu z pozemkovoknižnej evidencie, hoci pozemok bol v zmluve identifikovaný podľa údajov vedených na liste vlastníctva.

V danej veci tak nemohol existovať ani domnelý právny titul, od ktorého by bolo možné odvodzovať dobromyseľnosť držby dotknutého pozemku u žalobcov. Na tento záver nemá vplyv ani žalobcami tvrdená nezáväznosť údajov týkajúcich sa výmery parciel vedených v reg. E katastra nehnuteľností. Údaj o výmere parcely je, bez ohľadu na jeho záväznosť, údajom hodnoverným, pokiaľ nie je relevantným spôsobom preukázaný opak, pričom údaje katastra, ktorých hodnovernosť je vyvrátená, sa nesmú používať, čo v danom prípade preukázané nebolo. V konaní nebol predložený, okrem tvrdení samotných žalobcov, žiaden dôkaz o tom, že parcela č. 941 vedená na LV XXX by mala v čase prevodu (či už v roku 1994 alebo v roku 1996) výmeru inú ako bola výmera vedená v katastri nehnuteľností.

Vo vzťahu k námietke, že žalobkyňa v 2. rade nadobudla pozemky ako manželka žalobcu v 1. rade, a teda nebola preukázaná jej nedobromyseľnosť, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že pokiaľ nebol dobromyseľný žalobca v 1. rade, ktorý nadobudnutie vlastníckeho práva odvodzoval titulom kúpnej zmluvy, rovnako nemožno uvažovať o dobromyseľnosti žalobkyne v 2. rade ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva z totožného titulu.

Pokiaľ žalobcovia v odvolaní namietali porušenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku, táto námietka nebola uplatnená v podanej žalobe, a teda bola vznesená až po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty v zmysle § 250h ods. 2 O. s. p. Zároveň sa nejednalo o vadu, na ktorú by súd musel prihliadať ex offo, a preto sa ňou odvolací súd nezaoberal.

Odvolacie dôvody neboli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku, pričom krajský súd sa náležite vysporiadal s dôvodmi uplatnenými v žalobe, s ním vysloveným právnym názorom sa stotožnil aj odvolací súd, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobcovia v konaní úspešní neboli a žalovanému náhrada trov v takomto konaní neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom

od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.